

10 e Kamer

0223

Nr. 391/04
VAN HET PARKET

Nr. 96539
VAN HET ARREST

Het Hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest uitgesproken in de zaak:

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

10 februari 2006

not. 66.97.1125/95 van het Openbaar Ministerie tegen:

Nr. _____, beheerder, geboren te _____
op _____ wonende te _____

Nr. _____ met maatschappelijke zetel te _____
ingeschreven in het Handelsregister te _____ onder nr. _____

Verdacht van:

DE EERSTE

A. Bij inbreuk op de artikelen 44 § 1-1°, 45 § 4, 64 (1°. 2°. 3° en 5° lid) en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (B.S. 12.04.1962), zoals nadien geformuleerd in de artikelen 42 § 1, 43 § 4, 66 (1°. 2°. 3° en 5° lid) en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15.03.1997), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, door namelijk zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd),

In casu:

1. door op het terrein, gelegen te _____ ten kadaster
gekend onder _____ in eigendom
toebehorende aan _____ hiervoor nader geïdentificeerd

de voorgevel van de twee woningen te hebben 'bekleed met verglaasde plaketten na het afkappen van het bezetwerk te in de periode van 06.06.1995 tot en met 14.06.1995

2. en de sub 1 omschreven toestand in stand gehouden te hebben te in de periode gaande van 15.06.1995 tot en met 24.03.1997

de feiten sub 1 en 2 thans strafbaar overeenkomstig de artikelen 1, 2, 99 § 1-1°, 146-1°, 146-9° lid, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (B.S. 08.06.1999)

met de omstandigheid dat de eerste verdachte een persoon is die wegens zijn beroep of activiteit onroerende goederen koopt, verkavelt, te koop of te huur zet, verkoopt of in huur geeft, bouwt of vaste of verplaatsbare inrichtingen opstelt of die bij die verrichtingen als tussenpersoon optreedt, nl. als beheerder van een immobiliënvennootschap

B. Bij inbreuk op de artikelen 42 § 1-1°, 66 (1°, 2°, 3° en 5° lid) en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15.03.1997), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, door namelijk zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd), in casu :

Op het terrein omschreven onder de tenlastelegging A.1.

Door de instandhouding van de onder A.1. omschreven toestand

1. DE EERSTE

te in de periode gaande van 25.03.1997 tot en met 02.07.1999

2. DE EERSTE EN DE TWEEDE

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden, door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, dit misdrijf rechtstreeks uitgelokt te hebben, als dader of mededader zoals voorzien door art. 66 van het Strafwetboek,

te in de periode gaande van 03.07.1999 tot en met 30.04.2000

De feiten onder de tenlastelegging B thans strafbaar overeenkomstig de artikelen 1, 2, 99 § 1-1°, 146-1°, 146-9° lid, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (B.S. 08.06.1999)

met de omstandigheid dat de eerste en de tweede verdachte personen zijn die wegens hun beroep of activiteit onroerende goederen kopen, verkavelen, te koop of te huur zetten, verkopen of in huur geven, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen opstellen of die bij die verrichtingen als tussenpersoon optreden, nl. de eerste als beheerder van een immobiliënvennootschap en de tweede als immobiliënvennootschap

DE EERSTE EN DE TWEEDE

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden, door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, dit misdrijf rechtstreeks uitgelokt te hebben, als dader of mededader zoals voorzien door art. 66 van het Strafwetboek,

C. Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99 § 1-1° (en § 3), 146-1°, 146-9° lid, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (B.S. 08.06.1999) de bij artikel 99 § 1-1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit, in casu:

Op het terrein omschreven onder de tenlastelegging A.1.

Door de instandhouding van de onder A.1. omschreven toestand

Te vanaf 01.05.2000 tot de uitvaardiging van het bevel tot dagvaarding, zijnde 16.04.2003

met de omstandigheid, wat de eerste en de tweede verdachte betreft, dat het misdrijf gepleegd werd door instrumenterende ambtenaren, vastgoedmakelaars en andere personen die in de uitoefening van hun beroep of activiteit (in casu de eerste als beheerder van een immobiliënvennootschap en de tweede als immobiliënvennootschap) onroerende goederen kopen, verkavelen, te koop of te huur zetten, verkopen of verhuren, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen ontwerpen, en/of opstellen of personen die bij die verrichtingen als tussenpersoon optreden bij de uitoefening van hun beroep.

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Gent van 24 februari 2004, 21ste kamer, rechtdoende op tegenspraak, werd als volgt beslist:

Zegt dat de betichtingen A1, A2, B1, B2 en C, zoals hierboven omschreven, in hoofde van de beklaagde naar eis van recht bewezen zijn.

Gelast de opschorting van de uitspraak van de veroordeling in hoofde van gedurende een termijn van DRIE JAAR vanaf heden.

Veroordeelt de beklaagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde betichtingen B2 en C samen tot een geldboete van € 4.000,00.

Verhoogt de geldboete met 40 opdecimes, aldus gebracht op € 20.000,00.

De tegen de beklaagde uitgesproken straf, te ondergaan als hoofdstraf, gaat de € 120.000,00 geldboete niet te boven en de veroordeelde heeft nog geen veroordeling tot een criminele of tot een geldboete van meer dan € 24.000,00 opgelopen.

Ter zake zijn er gronden om aan te nemen dat de veroordeelde zich aan de misdrijven zoals deze waarvoor zij werd gestraft niet meer zal schuldig maken.

Gelet op de artikelen 8 en 14/1 van de Wet van 29 juni 1964 en het K.B. van 29 augustus 1964 en art. 7 Wet 9.01.1991, zoals gewijzigd door de Wet van 10 februari 1994 en het uitvoeringsbesluit van 6 oktober 1994, zoals gewijzigd door de Wet van 22 maart 1999 (B.S. 1 april 2000) en zoals gewijzigd door art. 13 van de Wet van 17 april 2002 (B.S. 7 mei 2002) beveelt de rechtbank dat de tenuitvoerlegging van het vonnis wat betreft € 3.000,00, aldus gebracht op € 15.000,00 van de uitgesproken geldboete van € 4.000,00, gebracht op € 20.000,00 zal uitgesteld worden voor een termijn van DRIE JAAR te rekenen vanaf heden, ingeval gedurende de proeftijd geen nieuw misdrijf wordt gepleegd dat veroordeling tot een criminele of tot een geldboete van meer dan twaalfduizend euro zonder uitstel tot gevolg heeft.

Zegt dat de beklaagde verplicht is een bedrag van € 10, verhoogd met 40 decimes, aldus gebracht op € 50, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Beveelt het herstel van de twee rijwoningen gelegen te kadastraal gekend onder in hun oorspronkelijke toestand door het verwijderen van de verglaasde plaketten en het opnieuw aanbrengen van het pleisterwerk en dit binnen de termijn van zes maanden na het in kracht van gewijsde gaan van het vonnis;

Verklaart verbeurt de dwangsom van € 125,00 ten nadele van de eerste en de tweede beklaagde en ten voordele van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur en van het Openbaar Ministerie per begonnen dag dat de eerste beklaagde en de tweede beklaagde in

gebreke blijven de hiervoor bevolen herstellvordering binnen de hiervoor omschreven termijn te voldoen;

Zegt voor recht dat de toegestane termijn voor uitvoering van de herstellvordering geen termijn is in de zin van artikel 1385 bis van het Gerechtelijk Wetboek;

Veroordeelt de beklaagden
hoofdelijk tot de kosten, gevallen aan de zijde van het Openbaar Ministerie,
ten bate van de Staat tot heden begroot op € 67,62.

Legt de beklaagden elk
tevens een vergoeding op van € 25 in uitvoering van artikel 71 van de wet
van 28 juli 1992 en het K.B. van 29 juli 1992 tot wijziging van artikel 91 van
het K.B. van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de
gerechtskosten in strafzaken, gewijzigd bij K.B. van 23 december 1993 en
bij K.B. van 11 december 2001.

**Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op 9 maart 2004
door de 2de beklaagde en vervolgens door het Openbaar Ministerie
tegen beide beklaagden.**

* * *

Het Hof hoorde op de openbare terechtzitting in het Nederlands:

de eerste beklaagde in zijn middelen van verdediging, bijgestaan door
meester advocaat aan de balie te

de tweede beklaagde in haar middelen van verdediging bij monde van
meester advocaat aan de balie te in zijn
hoedanigheid van lasthebber ad hoc,

het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van
advocaat-generaal.

* * *

1. Omtrent de hogere beroepen.

Zowel het hoger beroep van de tweede beklaagde als het tegen beide
beklaagden gerichte hoger beroep van het openbaar ministerie tegen het
op tegenspraak gewezen vonnis van de correctionele rechtbank te
van 24 februari 2004 werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld; ze
zijn ontvankelijk.

De beslissing van de eerste rechter in het tussenvonnis van 10 juni 2003
waarbij meester M. advocaat met kantoor aan het
werd aangesteld als lasthebber ad hoc over de
teneinde deze te vertegenwoordigen in onderhavige
strafvordering, is er niet door bestreden.

2. Omtrent de op het misdrijf *sub A2, B1, B2 en C* gesteunde strafvordering.

Bij de behandeling van de zaak ter terechtzitting van dit hof werd tegenspraak gevoerd omtrent het door het Arbitragehof op 19 januari 2005 gevelde arrest nr. *waarbij het de woorden " ; voorzover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voorzover ze geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg"* in artikel 146 derde lid DORO, zoals toegevoegd bij artikel 7 van het decreet van het Vlaamse Gewest van 4 juni 2003, vernietigt. Dit heeft voor gevolg dat de strafsancie voor het onder A2, B1, B2 en C te last gelegde instandhouden slechts geldt voor zover de in de telastlegging A1 genoemde handelingen of werken gelegen zijn in een ruimtelijk kwetsbaar gebied.

De handelingen of werken waarop de telastlegging A1 betrekking heeft zijn volgens het gewestplan *Koninklijk Besluit van 14 september 1977)* gelegen in een woongebied, krachtens artikel 146, 4° lid DORO géén ruimtelijk kwetsbaar gebied. Het te last gelegde misdrijf van instandhouden (telastleggingen A2, B1, B2 en C) is *in casu* niet langer strafbaar; de opheffing van het strafbare karakter van het misdrijf van instandhouden heeft het verval van de op dat misdrijf gesteunde strafvordering tot gevolg.

3. Omtrent de op het misdrijf *sub A1* gesteunde strafvordering.

Onder de telastlegging A1 wordt de eerste beklaagde vervolgd wegens het zonder vergunning aan *bekleden van de* voorgevel van twee woningen met verglaasde plaketten na het afkappen van het bezetwerk in de periode van 6 juni 1995 tot en met 14 juni 1995.

Vermits de opheffing van het strafbare karakter van het misdrijf inzake instandhouden het verval van de op dat misdrijf gesteunde strafvordering tot gevolg heeft (telastleggingen A2, B1, B2 en C), kan er geen sprake zijn van samenloop met het misdrijf inzake uitvoeren van werken (telastlegging A1).

Aldus neemt inzake de verjaringstermijn een aanvang op laatst vermelde datum, nl. 14 juni 1995.

De verjaring van de strafvordering werd regelmatig gestuit door het kantschrift van de procureur des Konings te Gent van 26 oktober 1998, waarna evenwel méér dan vijf jaren zijn verlopen.

Zelfs met inachtneming van een schorsing van de verjaring van de strafvordering vanaf de dag van de zitting waarop de strafvordering bij het vonnisgerecht in eerste aanleg werd ingeleid, overeenkomstig artikel 3 van de Wet van 11 december 1998 tot wijziging, wat de verjaring van de strafvordering betreft, van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering, is de strafvordering met betrekking tot het wanbedrijf omschreven onder de telastlegging A1 vervallen door verjaring, zoals terecht opgeworpen door het openbaar ministerie.

4. Omtrent de herstellvordering.

4.1. De in artikel 149 §1 eerste lid Stedenbouwdecreet 1999 bedoelde herstelmaatregelen hebben een civielrechtelijk karakter; als bijzondere vorm van vergoeding of teruggave strekken zij ertoe een einde te maken aan de met de wet strijdige toestand die uit het misdrijf is ontstaan en waardoor het algemeen belang wordt geschaad.

4.2. Op het ogenblik dat de herstellvordering bij de rechter werd ingeleid was de strafvordering met betrekking tot de telastlegging A1 nog niet vervallen door verjaring.

4.3. De opheffing van het strafbare karakter van het misdrijf van instandhouding heeft alleen het verval van de op dat misdrijf gesteunde strafvordering tot gevolg; bij ontstentenis van anders luidende bepaling, brengt deze wijziging evenwel niet mee dat de instandhouding, die strafbaar was in de periode waarin zij plaatsvond, niet langer de grondslag kan uitmaken van een herstellvordering, noch dat de strafrechter voor wie de herstellvordering werd ingesteld op het ogenblik dat de instandhouding nog strafbaar was, daardoor zijn bevoegdheid verliest.

4.4. Het afkappen van bezetwerk en bekleden van de voorgevel van woningen met verglaasde plaketten maken vergunningsplichtige werken uit. Door de gegevens van het opsporingsonderzoek en het onderzoek ter terechtzitting van het Hof zijn de telastleggingen A1, A2, B1, B2 en C, alle zoals omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding, in hoofde van de eerste beklaagde naar eis van recht bewezen; zonder voorafgaande vergunning heeft de eerste beklaagde afgebroken en herbouwd en vervolgens in stand gehouden. Door de gegevens van het opsporingsonderzoek en het onderzoek ter terechtzitting van het Hof zijn de telastleggingen B2 en C, beide zoals omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding, ook in hoofde van de tweede beklaagde naar eis van recht bewezen; de zonder voorafgaande vergunning afgebroken en herbouwde toestand werd door de tweede beklaagde in stand gehouden.

4.5. Bij brief van 9 juni 1998 vorderde de toenmalige gemachtigde ambtenaar, wiens vordering krachtens artikel 198 DORO van rechtswege door de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur wordt verder gezet, het herstel, implicerende het *"verwijderen van de plaketten en opnieuw aanbrengen van het pleisterwerk"*, op straffe van een dwangsom van 1 000 frank per dag.

4.6. Het herstel van de plaats in de vorige toestand is nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van de misdrijven omschreven onder de telastleggingen A1, A2, B1, B2 en C een einde te stellen en het legt aan de beklaagden geen onverantwoord hoge lasten op. Artikel 149 §1 eerste lid DORO bepaalt: *"Naast de straf kan de rechtbank bevelen de plaats in de vorige toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken, en/of bouw- of aanpassingswerken uit te voeren en/of een geldsom te betalen gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen (...)".* Deze bepaling moet worden gelezen in de context van artikel 159 van de Grondwet, krachtens hetwelk het hof geen gevolg mag geven aan bestuurshandelingen die niet met de wetten overeenstemmen. Het hof dient de herstellvordering op haar externe en interne wettigheid te toetsen

en te onderzoeken of ze strookt met de wet, dan wel of ze op machtsoverschrijding of machtsafwending berust. Meer bepaald dient het hof na te gaan of de beslissing van het bestuur uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Het behoort het Hof niet de opportuniteit van de gevorderde maatregel te beoordelen. Het Hof is van oordeel dat de vordering niet steunt op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is. Het voordeel voor de goede ordening van de ruimte door het herstel van de plaats in de vorige toestand weegt op tegen de last die er voor de overtreders uit voortvloeit. Het bestuur heeft uit de correct beoordeelde feitelijke situatie de naar recht en redelijkheid verantwoorde conclusie getrokken. De vordering is niet kennelijk onredelijk. Kortom, tot de herstellvordering werd beslist door de bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften; het blijkt niet dat deze vordering werd genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskenning van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; zij strookt met de wet.

4.7. Gelet op de tot heden getoonde onwil om tot het herstel over te gaan, wordt terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet naleving van het bevel tot dit herstel. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van de beklaagden om hiertoe zelf over te gaan. De lange tijd sedert dewelke deze reeds konden overgaan tot dit herstel van de plaats in de vorige toestand en de ruime termijn welke hen hiertoe nog wordt verleend brengen mee dat er geen reden is om bij toepassing van artikel 1385bis laatste alinea van het Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna de beklaagden pas de dwangsom zullen kunnen verbeuren.

5. Alle kosten werden ondeelbaar veroorzaakt door het in hoofde van de beide beklaagden bewezen verklaarde misdrijf, zoals omschreven onder de telastleggingen B2 en C.

**OP DEZE GRONDEN
HET HOF, rechtsprekend op tegenspraak;**

Gelet op de artikelen hiervoor aangehaald en de artikelen:
162, 182, 184, 185, 189, 190, 190ter, 194, 195, 199, 200, 210 en 211 van het Wetboek van Strafvordering,
91 tweede lid van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, vervangen door het Koninklijk Besluit van 29 juli 1992 en gewijzigd door het Koninklijk Besluit van 23 december 1993,
71 van de Wet van 28 juli 1992 houdende fiscale en financiële bepalingen,
2 en 4 lid 1 van de Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet,
1 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie (B.S. 22 december 2001),
24 van de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

Verklaart de hogere beroepen ontvankelijk en erover beslissende:

Wijzig het bestreden vonnis als volgt:

Verklaart de strafvordering met betrekking tot de telastlegging¹ A1 vervallen door verjaring.

Verklaart de strafvordering met betrekking tot de telastleggingen A2, B1, B2 en C vervallen door opheffing van het strafbare karakter van het misdrijf van instandhouden.

Beveelt de eerste en de tweede beklaagde de plaats, nader vermeld in de oorspronkelijke dagvaarding, in de oorspronkelijke toestand te herstellen door *het verwijderen van de plaketten en het opnieuw aanbrengen van het pleisterwerk*, binnen een termijn van een jaar, te rekenen vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden;

beveelt dat voor het geval dat de plaats niet in de vorige staat wordt hersteld binnen voormelde termijn de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur en/of het college van burgemeester en schepenen van ambtshalve in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig hetgeen thans is bepaald in artikel 153 DORO;

zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur door ieder van de beklaagden een dwangsom zal worden verbeurd van € 25 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van een jaar vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden.

Veroordeelt de beide beklaagden hoofdelijk tot de in beide aanleggen aan de zijde van het openbaar ministerie gevallen kosten, begroot op € 67,62 in eerste aanleg en op € 122,55 in hoger beroep.

Veroordeelt de beide beklaagden elk tot betaling van de vaste vergoeding van € 25.

Kosten:

Afschriften:	54,15
Opstelrecht ber.bekl.:	30,00
Dagvaarding:	27,26

	111,41
+ 10 % :	11,14

Totaal :€	
	122,55

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van **10 februari 2006**.

Aanwezig :

kamervoorzitter,
raadsheer,
raadsheer,

advocaat-generaal,

griffier;

Goedgekeurd doorhaling van ☐ nietige liin(en) en ☐ nietige woord(en);